

efter en Nattebløde. Det var den travle Morgen-
time, da den indre By igen sugede Forstadens
Befolkning til sig med sine Butikker, Kontorer,
Skoler og Systuer. En Strøm af Mennesker hastede
ind fra Vesterbro over de to Rækker Flisesten,
der dannede Vej gennem Sølen.

»Det danske Folk! . . . Mine egne Sideniusser!«
tænkte Per, idet han smilende betragtede disse
mange fremmede og dog saa kendte Skikkelser,
der alle syntes ham at ligne hinanden som Brødre
og Søstre, og hvis runde, stumpnæsedede Ansigter
ville have røbet ham deres Oprindelse, hvor i
Verden og i hvilken udenlandsk Forklædning han
saa havde truffet dem.

Og med Haanden støttet paa Vindueskarmen
faldt han et Øjeblik i Tanker.

Altsaa skulde der virkelig nu begyndes paa
hans store Reformationsværk. Det var helt under-
ligt for ham at tænke derpaa. Efter saa mange
Aars ensomme Arbejden, efter saa mange For-
beredelser og forgæves Tilløb skulde endelig idag
Grundstenen lægges til det nye Rige, som han
Stykke for Stykke havde udformet af sine Tan-
kers Kaos, egentlig lige siden han var en Dreng paa
elleve Aar. Og dernede gik det intet anende Folk,
— Raastoffet til Fremtidens Danmark, det døde
Ler, som han lig en Gud drømte om at omskabe
i sit Billede, indblæse sin Aand, fylde med sit
Livsmod, sin Styrke.